

govora v spomin Trstenjaku, kjer je bilo povedano, da Trstenjak ni bil suženj svojega poklica itd. (gl. str. 319.). Vsa zadeva bi se nam zdela premalenkostna, ko bi ne bila priča o posebnem sistemu pri napadanju

Pesništvo stoji pod vtiskom epohalnih Aškerčevih „Balad in romanč“, ki so to leto izšle in ki jih je Zvon obširno ocenil. To leto je Aškerc tudi odložil svoj že docela udomačeni psevdonim; a našel je tudi strogega sodnika v Rim. Kat. II. 239, 364 (gl. Zvon str. 368. idd), ki bi bil pesniku vse drugo „spregledal, vse prej odpustil“ (gl. Zvon 437), a da je v svojo zbirko¹⁾ spet sprejel „Celjsko romanco“ in „List iz kronike Zajčke“, „to ostane neizbrisljiv madež na imenu pesnika“. — Seveda se je z lahkoto dokazalo, da sta oba opevana dogodka stroga zgodovinska resnica in ne zlobna izmišljotina. Glede Zajčkega samostana se je dal speljati celo previdni dr. Lampe, ki je najprej pisal v „Domu in Svetu“ tedanjega letnika (str. 156.), da spada dogodek med *cronique scandaleuse*, a je pozneje, ko so bili v Zvonu (439—444) citirani zgodovinski viri, na strani 222. svojega lista preklical v tem oziru svojo sodbo o pesmi in obenem odkrito povedal, da se nekemu njegovemu prijatelju pesem „ni zdela žalivna, ampak le osoljena s humorjem“. (Gl. Zvon 511—512.) — Na tem zgledu se vidi, da bi se dalo i tedaj i sedaj ob nasprotnih mnenjih medsebojno „izhajati“, ko bi vsi imeli za to le voljo.

Deseti letnik je štel 211 sotrudnikov, med pesniki je poleg dosedanjih A. Medved.

(Konec prihodnjič.)

¹⁾ R. K. I. 337 je Aškercu, preden je že zbral svoje balade in romance, svetoval: „naj se vendar usmili slovenskega naroda, ter mu naj nikar ne pade v glavo, kdaj svoje cunje iz Zvonovih letnikov pobrati ter jih v lični zbirki povite slovenskemu občinstvu ponujati.“

Jaz ljubim modre oči . . .

Jaz ljubim modre oči
in sentimentalni obraz —
Ah, vroče ljubim jaz
tebe, Valerija . . .

Do konca svojih dni,
do groba hladnega —
do temne večnosti
človeka zavrženega . . .

Griša.